

Arrest

nr. 189 327 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 8 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 8 juni 2015 een asielaanvraag in. Op 12 maart 2016 werd verzoeksters zoon geboren te Genk.

1.2. Op 31 januari 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 31 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 08/06/2015

Overdracht CGVS: 14/09/2015

U werd gehoord op 17 augustus 2016 van 09.07 uur tot 12.34 uur op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, Meester Yaramis loco meester Moskofidis, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Abgal-clan.

In april 2015 opende u een theehuisje in de wijk Dharkenley in Mogadishu. U verkocht daar naast thee ook sigaretten. U had verschillende militairen als klant. Hierdoor werd u bedreigd door Al-Shabaab. Ze zeiden u dat u hetzelfde lot als uw zus zou ondergaan, die vermoord was door Al-Shabaab. Op 30 april kreeg u van hen een dreigbrief dat ze u diezelfde dag zouden vermoorden. Er werd inderdaad opeens geklopt aan uw voordeur. Toen u dit hoorde, sprong u uit het raam en vluchtte u. Er werd nog op u geschoten maar de kogels misten u. U dook onder bij burens terwijl uw oom voorbereidingen trof voor uw vlucht uit het land. U verliet Somalië op 1 mei 2015 en kwam aan in België op 8 juni 2015, waar u diezelfde dag asielaanvraag diende.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u geen documenten in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent uw job als uitbater van een theehuis ongeloofwaardig zijn.

Gevraagd om te vertellen over uw werk antwoordt u: 'ik had een klein plaatsje waar ik thee verkocht' (CGVS gehoorverslag, p. 9). Hierna wordt u er op gewezen dat de verantwoordelijkheid bij u ligt om de Commissaris- Generaal te overtuigen van uw profiel dus dat u zoveel mogelijk moet proberen te vertellen over uw job. U geeft aan dat u dit verstaat maar kunt dan vervolgens enkel zeggen: 'ik werkte daar een maand, verkocht thee, sambuus, bloem en sigaretten' (CGVS, p. 9). Meer kunt u daar niet over vertellen. Daarna wordt u gevraagd om te beschrijven waar uw theehuisje zich bevindt (CGVS, p. 9). U antwoordt dat het 'tegenover de huizen daar' ligt (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd om hier wat specifiek over te vertellen zegt u dat er tegenover uw cafetaria een winkeltje lag waar men suiker verkoopt (CGVS, p. 9). Opnieuw kunt u verder niets vertellen, u zegt enkel dat de plaats niet zo groot was (CGVS, p. 10). Ook over het interieur van uw zaak kunt u enkel minieme informatie geven. Over hoe uw cafetaria eruit zag antwoordt u: 'het was iets kleins, niets groots' en dat er tafels en stoelen zijn (CGVS, p. 10). Gevraagd naar meer details antwoordt u: 'Hoe moet ik verder vertellen?' (CGVS, p. 11). U kunt ook niet zeggen hoeveel klanten er in uw zaak konden zitten (CGVS, p. 12). Ook kunt u niets vertellen over hoe u, als Somalische vrouw, zelf uw zaak hebt opgestart en geopend (CGVS, p. 12). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u niet meer informatie kunt geven omtrent enerzijds de inhoud van uw werk als anderzijds de regio waarin uw zaak gelegen was en hoe u zaak er uitzag. Aangezien uw werk de directe aanleiding is voor uw problemen met Al-Shabaab worden deze problemen hierdoor eveneens ongeloofwaardig.

Ten tweede worden uw verklaringen omtrent uw problemen met Al-Shabaab gekenmerkt door onwaarschijnlijkheden, vaagheden en een gebrek aan details.

U verklaart dat u vanaf het begin dat u uw zaak open deed bedreigingen ontving van Al-Shabaab, tot vijf of zes keer per dag (CGVS, p. 19). U bleef echter uw werk verderzetten (CGVS, p. 19). Als verklaring hiervoor zegt u dat u zonder werk geen eten zou hebben (CGVS, p. 19). Nochtans verklaart u tevens dat, voor u werk had, u onderhouden werd door uw oom en man (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd waarom u het risico zou lopen op problemen met Al-Shabaab wanneer u kon onderhouden worden door uw mannelijke familieleden, antwoordt u dat u niet wist dat u met uw werk problemen zou krijgen (CGVS, p. 19). Aangezien u klaarblijkelijk niet alleen instond voor het onderhouden van uzelf en uw gezin was er ook geen reden waarom u moest blijven doorwerken na het ontvangen van de bedreigingen. Bijgevolg is het zeer vreemd te noemen dat u dit wel zou gedaan hebben. Het feit dat u zelf geen afdoende verklaring hiervoor kunt bieden bevestigt deze vaststelling.

Alhoewel u zegt meermaals per dag bedreigd te zijn geweest, via telefoon en sms, kunt u zeer weinig info hierover geven. Gevraagd naar uw reacties op de dreigtelefoons, zegt u: 'Wat zou ik daartegen zeggen want ik kan niet spreken.'

Ik had geen enkele invloed dus wat zou ik kunnen zeggen?' (CGVS, p. 20). Het feit dat u geen enkel inzicht kunt bieden in de inhoud van de telefoontjes of hoe u daarop reageerde maakt het onwaarschijnlijk dat u dit werkelijk hebt meegemaakt.

Ook over uw ontsnapping tijdens de aanval van Al-Shabaab op uw huis weet u nauwelijks iets te zeggen. Het enige wat u steeds herhaalt is dat er geklopt werd op de deur, u geweeschoten hoorde, u uit het raam sprong en ontsnapte (CGVS, p. 22). Het hoeft geen betoog dat dit een uiterst ongedetailleerde beschrijving is van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis. Uw verklaringen hieromtrent zijn ook niet bijster consistent. Eerst zegt u ook dat u geweeschoten hoorde en dan pas vluchtte, wat later zegt u dat u enkel het laden van het geweer hoorde en dat er pas geschoten werd nadat u uit het raam was gevlucht (CGVS, p. 22). U verklaart ook dat u de deur niet open deed en direct langs het raam vluchtte maar u weet wel met zekerheid te zeggen dat er maar een man aan de deur stond (CGVS, p. 22). U kunt niets zeggen over hoe u uit het raam wist te ontsnappen zonder dat de man u vast greep of neerschoot, noch kunt u zeggen of die persoon u achtervolgde. U zegt gewoon dat u bij een van uw burens aan de overkant van de straat binnen ging om te schuilen. Wat uw aanvalder toen deed of hoe het kan dat hij niet zag dat u in een huis aan de overkant van de straat binnen ging weet u niet (CGVS, p. 22).

Ten derde zijn er ook discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaring tijdens het gehoor op het CGVS.

Zo hebt u tijdens het gehoor op het CGVS verklaard dat u op dezelfde dag van de aanval en van uw onderduiken bij de burens, werd opgehaald door uw oom (CGVS, p. 23). Nochtans had u bij DVZ verklaard dat u meerdere dagen bij uw burens ondergedoken gebleven was (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u bij DVZ ook gezegd hebt dat u meteen vertrokken was (CGVS, p. 23). Bij DVZ verklaarde u tevens dat Al-Shabaab meerdere dreigbrieven in uw zaak achter liet, terwijl u tijdens het gehoor verklaarde dat u maar een dreigbrief had gekregen, die u had verscheurd (DVZ vragenlijst, vraag vijf & CGVS, p. 23). Geconfronteerd hiermee zegt u dat u gezegd hebt dat alle andere bedreigingen via sms gebeurden (CGVS, p. 23). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot

apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat zich aandient als een eerste middel aan als volgt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.

Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Somalië.

Verzoekster vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door Al Shabaab leden omdat verzoekster in aanvaring was gekomen met haar buurman, een Al Shabaab lid, die van haar geëist had dat zij onmiddellijk haar theehuisje moest stopzetten iets wat verzoekster geweigerd had te doen.

Verzoekster vreest dat zij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege Al Shabaab) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Somalische autoriteiten.

Tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 17 augustus 2016 had verzoekster wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat haar leven in gevaar is in Somalië.

Het CGVS had ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in vraag gesteld.

Verzoekster is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om haar de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekster is van mening dat haar problemen ten onrechte worden geringschat.

Verzoeksters problemen van vervolgingen door Al Shabaab en haar angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoekster, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoekster is gebleken dat Al Shabaab niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoekster steeds in onveiligheid zal blijven leven in Somalië.

Zo vertelde verzoekster over het lot van haar zus die door Al Shabab om het leven was gebracht voor de enige reden dat zij naar muziek geluisterd had.

Als straf moest haar zus de muziek stick inslikken waarna zij was gestorven.

(Zie gehoorverslag blz. 14 : "wat ze doen is mensen die muziek luisteren dan steken ze de memory stick in mond en dan moet je dat slikken. Dan is ze daarna overleden.")

Ten eerste stelt het CGVS verzoeksters verklaringen omtrent haar job als uitbaatster van een theehuis ten onrechte in vraag.

De uitleg die verzoekster tijdens haar gehoor had gegeven over haar theehuisje, stemt wel degelijk overeen met de feiten.

De reden waarom verzoekster niet nog méér details gaf, ligt eenvoudigweg aan het feit dat er niet méér te vertellen valt over het theehuisje.

Het CGVS heeft een totaal verkeerd beeld over het theehuisje dat verzoekster gedurende een kleine maand had uitgebaat.

Via familie kreeg verzoekster een foto toegestuurd van het betreffende theehuisje. (Stuk 2)

Hieruit blijkt dat het theehuisje niet meer is dan een armetierig houten barakje, met daarin een tafel waarop verzoekster haar werkmateriaal, bestaande uit oude thermossen, waterbidons en theeglazen heeft geplaatst.

Een nog meer gedetailleerde, minutieuzere omschrijving dan deze die verzoekster tijdens haar gehoor reeds heeft gegeven over de inrichting van het theehuisje, dat haar oom en echtgenoot voor verzoekster hebben neergezet en dat verzoekster voor slechts korte tijd heeft uitgebaat, is voor verzoekster niet mogelijk.

Het houten interieur is schamel en beslaat niet meer dan enkele vierkante meters oppervlakte.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, heeft verzoekster wel degelijk naar best vermogen de inhoud van haar werk als uitbaatster van het theehuisje omschreven.

(Zie gehoorverslag blz. 11 : "De thee maakte ik daar ter plaatse, maar de bloem koken en de sambusa bereidde ik thuis voor...")

Deze en alle verdere toelichting die verzoekster heeft gegeven m.b.t. haar theehuisje, is, gezien verzoeksters beperkte leefwereld en afwezigheid van enige scholingsgraad, in de gegeven omstandigheden ruimschoots voldoende.

Ten tweede duidt het CGVS verzoekster ten onrechte ten kwade dat haar verklaringen omtrent haar problemen met Al Shabaab gekenmerkt zouden zijn door onwaarschijnlijkheden, vaagheden en gebrek aan details.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, is het niet verzoekster, maar het CGVS zélf die in de bestreden beslissing uitblinkt in vaagheid.

("U verklaart dat u vanaf het begin dat u uw zaak open deed bedreigingen ontving van Al-Shabaab...")

"Wanneer u wordt gevraagd waarom u het risico zou lopen op problemen met Al-Shabaab wanneer u kon onderhouden worden door uw mannelijke familieleden, antwoordt u dat u niet wist dat u met uw werk problemen zou krijgen..."

"Ook over uw ontsnapping tijdens de aanval van Al-Shabaab op uw huis weet u nauwelijks iets te zeggen..."

Het CGVS gaat er in de weigeringsmotieven volledig ten onrechte voorbij aan het gegeven dat verzoekster haar vervolger(s) en de dreigementen die daarvan uitgaan, wel degelijk heeft geconcretiseerd !

Met name heeft verzoekster duidelijk uitgelegd dat het om haar buurman gaat, die aanhanger is van Al Shabaab, en die de dreigementen aan haar adres heeft geuit.

En dit in tegenstelling tot het CGVS die in de bestreden beslissing verzoeksters vervolger(s) ten onrechte vaag blijft omschrijven onder de algemene benaming 'Al Shabaab'; hiermee ten onrechte de indruk wekkend als zou verzoekster niet weten wie precies haar vervolgers zijn.

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18]

Het CGVS heeft ten onrechte nergens in de bestreden beslissing aangehaald dat die bewuste Al-Shabaab aanhanger die verzoekster bedreigde, haar buurman was; die in het verleden tevergeefs geprobeerd had om met verzoekster te huwen.

Mede omdat verzoekster haar buurmans huwelijksaanzoek vroeger had afgewezen en zij met een andere man was getrouwd met wie zij een kindje kreeg; was haar buurman gefrustreerd en boos op verzoekster en was elk feit (i.c. de uitbating van een theehuisje, een doorn in diens ogen) een aanleiding voor haar buurman om zich te wreken op verzoekster.

Zoals uit verzoeksters gehoorverslag is gebleken, verweet deze buurman verzoekster in haar theehuis militairen te bedienen en hen ook nog eens sigaretten te verkopen; iets wat volgens die buurman haram was.

Verzoekster wist dus wel degelijk wie haar vervolger, aanhanger van Al-Shabaab was, toen zij haar theehuisje uitbaatte.

Precies daardoor zette verzoekster de uitbating van haar theehuisje niet zomaar stop nadat zij verwijten en bedreigingen van haar buurman had gekregen.

Voor verzoekster, die haar buurman kende, zouden diens dreigementen wel niet zo'n vaart nemen; iets wat, achteraf gezien, een inschattingsfout is geweest van verzoekster.

Het CGVS gaat in de bestreden beslissing ten onrechte zomaar lichtzinnig voorbij aan dit cruciaal gegeven.

Het gegeven dat het haar buurman was, die Al Shabaab aanhanger is, en die verzoekster persoonlijk kende, vermits zij diens huwelijksaanzoek in het verleden had afgeslagen ; zet de feiten in een heel ander perspectief.

Daarom ook had verzoekster al-bij-al geen drempelvrees om haar theehuisje alsnog verder uit te blijven baten, ondanks de dreigementen en verwijten die zij naar het hoofd geslingerd kreeg van deze buurman.

Achteraf gezien, realiseert verzoekster zich dat zij de dreigementen van deze – gefrustreerde- buurman te lichtzinnig had genomen.

Aangaande het schietincident aan de voordeur van verzoekster maakt het CGVS zich ten onrechte bedenkingen m.b.t. de geloofwaardigheid over het feit dat een gewapende Al Shabaab aanhanger er niet in zou slagen om een weerloze vrouw te doden.

Het CGVS gaat hier ten onrechte voorbij aan de mogelijkheid dat deze buurman met zijn bezoek aan verzoekster ; zijn dreigementen en het afvuren van enkele kogels met zijn pistool ; helemaal niet het opzet had om verzoekster daadwerkelijk te doden ; maar dat het misschien eerder moet gezien worden als een soort ultiem dreigement of louter machtsvertoon van hem aan het adres van verzoekster, zijn buurvrouw...

Verzoekster brengt thans een schriftelijke beëdigde verklaring van twee getuigen bij die onder ede voor de Regionale Rechtbank van Banaadiri, bevestigen dat verzoekster wel degelijk een theehuisje heeft uitgebaat waarin zij thee, sigaretten en zoetigheden verkocht, o.a. aan soldaten en politie agenten. (Stukken 3-4)

(Van zodra verzoekster in het bezit is van de gelegaliseerde vertaling, zal zij deze direct bij haar dossier toevoegen)

In Somalië voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoekster in Somalië leefde, waren wel degelijk van die aard dat zij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit haar verklaringen op het CGVS.

Verzoekster is in het verleden door deze buurman geslagen en liep daarbij letsels op.

(Stuk 5)

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoekster.

Voor verzoekster is het onmogelijk om op normale manier in Somalië te leven.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin zij zich bevindt, is een verder verblijf in Somalië voor verzoekster onhoudbaar en uitzichtloos.

Het CGVS gaat uiterst selectief tewerk , enkel maar in het nadeel van verzoekster.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tenslotte hield het CGVS ten onrechte evenmin rekening met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens verzoeksters opeenvolgende gehoren ; zijnde de verklaringen die zij had afgelegd op de DVZ dd. 9 juli 2015 en deze op het CGVS dd. 17 augustus 2016.

Op de DVZ had men verzoekster duidelijk gevraagd om heel kort te willen zijn in haar antwoorden, en dat zij later, in het kader van haar uitgebreid gehoor op het CGVS wel verder in details zou kunnen spreken over haar vluchtmotieven.

Daarnaast is het ook zo dat verzoekster tijdens haar gehoor bij momenten was afgeleid door haar baby, die in hetzelfde verhoorlokaal aanwezig was.

Dit alles kan een redelijke verklaring bieden voor de eventuele discrepanties of verschillen die eventueel aan het licht zouden zijn gekomen tussen haar beide gehoren.

Deze verschillen zijn in geen geval van die aard dat zij de kern van verzoeksters asielrelaas zouden aantasten.

Volgens verzoekster heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van haar verklaringen ; minstens werden haar verklaringen door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd.

Het CGVS had eveneens ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster had opgelopen.

Verzoekster was met de dood bedreigd door haar buurman en haar zus was vermoord door leden van Al Shabaab, een groepering die gekend staat om zijn meedogenloos optreden.

Verzoekster had vervolgens haar familie en haar land moeten achterlaten om te vluchten naar een voor haar onbekende bestemming in Europa.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekster in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op haar eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.

De combinatie van al deze factoren tezamen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoeksters antwoorden op de diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen.

In de gegeven omstandigheden zouden de geloofwaardige verklaringen van verzoekster moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoekster kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Somalië alwaar zij geen veilig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekster."

In een tweede middel voert verzoekster aan als volgt:

"Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeksters asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15/12/1980.

- Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij een eventuele terugkeer naar haar land vreest verzoekster hoedanook het slachtoffer te zullen worden van het bestaande willekeurig geweld in Somalië wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict en waarvoor zij vreest dat haar leven ernstig bedreigd is.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoeksters asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoeksters asielaanvraag, haar het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Uit verzoeksters verklaringen is gebleken dat zij nergens in Somalië een normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

Haar persoonlijke situatie in Somalië is hoedanook uitzichtloos bij een terugkeer.

Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoekster volgende documenten neer:

- foto (stuk 2)
- getuigenverklaring van 1 april 2015 (stukken 3-4)
- doktersattest van V. Roussard van 13 februari 2017 (stuk 5).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd

zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Verzoekster herhaalt dat zij het slachtoffer zal worden van een afrekening door Al Shabaab omdat zij in aanvaring was gekomen met haar buurman, een van hun aanhangers, die eiste dat verzoekster haar theehuisje stopzette.

Waar verzoekster van mening is dat zij hetzelfde lot zou ondergaan als haar zus die in 2010 zou zijn vermoord (DVZ-verklaring, stuk 19, p. 7), merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel bewijs heeft voorgelegd dat hiermee verband houdt. Bovendien heeft verzoekster haar problemen gelinkt aan het openhouden van een theehuisje, wat op zich al niet in verband staat met de verklaringen die zij heeft afgelegd over de dood van haar zus omwille van het beluisteren van muziek. Bovendien heeft verzoekster bij aanvang van de asielprocedure geen melding gemaakt van haar buurman die thans een cruciale rol speelt in haar voorgehouden problemen (CGVS-vragenlijst, stuk 19, p. 1-2). Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, nu van haar wordt verwacht dat zij steeds coherente verklaringen aflegt over wie zij vreest.

Verzoeksters betoog dat zij weinig kon vertellen over haar theehuisje omdat dit slechts een armtierig houten barakje is, waarvan zij een foto bijbrengt, doet geen afbreuk aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing over haar beweerde job als uitbaatster van een theehuisje. De Commissaris-generaal gaat immers ook in op het feit dat verzoekster niet voldoende heeft kunnen toelichten waar zich dat theehuisje dan wel bevindt, hoeveel klanten er in de zaak konden zitten, noch hoe zij als Somalische vrouw deze activiteit heeft ontplooid.

Waar verzoekster aanneemt dat zij duidelijk heeft uitgelegd dat het om haar buurman gaat, die aanhanger is van Al Shabaab, en die de bedreigingen heeft geuit aan haar adres, herhaalt de Raad dat verzoekster bij aanvang van de asielprocedure haar buurman niet heeft vernoemd. Indien haar buurman een cruciale rol speelt in haar voorgehouden problemen, kan van verzoekster worden verwacht dat zij van bij aanvang van de asielprocedure hiervan melding maakt en steeds coherente verklaringen aflegt over wie zij vreest. Zoals in de bestreden beslissing omstandig werd uiteengezet, zijn verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview omtrent haar problemen met Al Shabaab onwaarschijnlijk, vaag en onvoldoende gedetailleerd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18-22). De getuigenverklaring die verzoekster neerlegt tot bewijs van haar activiteiten ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielrelaas nog meer. Deze werd opgesteld op 1 april 2015, op het moment dat verzoekster haar winkel opende, zodat het onmogelijk is dat deze getuigen reeds op de hoogte waren van het feit dat verzoekster *“een horecabedrijf uitbaatte waar ze thee, sigaretten, broodjes en zoetigheden verkocht. Deze werden gekocht door het volk en soldaten/politieagenten.”* (CGVS-vragenlijst, stuk 19, p. 1). Bovendien geeft verzoekster in haar spontaan asielrelaas, zoals ook wordt geciteerd in het verzoekschrift aan dat zij op 10 mei 2015 werd bedreigd door haar buurman, terwijl zij bij aanvang van de asielprocedure dat zij nog in dezelfde maand dat zij haar winkel opende (april 2015) is gevlucht (CGVS-vragenlijst, stuk 19, p. 2; DVZ-verklaring, stuk 19, p. 5). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en concrete situatie bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Het medisch attest dat thans voorligt, kan geenszins de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen, aangezien dit geen enkele indicatie bevat hoe en wanneer verzoekster het litteken op haar hoofd heeft opgelopen, behoudens haar eigen verklaring dat iemand haar zou hebben geslagen met een pistool.

In zoverre verzoekster de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tijdens het CGVS-interview en die bij aanvang van de asielprocedure tracht te verklaren door op te werpen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken snel gebeurt en dat zij was afgeleid door haar baby, wordt dit niet aanvaard. Verzoekster is op 12 maart 2016 bevallen en was bij het invullen van de CGVS-vragenlijst en de DVZ-verklaring op 9 juli 2015 wel in verwachting, maar nog niet afgeleid door haar baby. Verzoekster werd bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, stuk 19, p. 1).

Bovendien verklaarde verzoekster bij aanvang van het CGVS-interview, waarbij haar baby aanwezig was, dat haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen fouten bevatte (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3). De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op details, maar op feiten die

rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit haar land van herkomst. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek.

Verzoekster weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het volharden in haar verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt of in een ander daglicht stelt.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. In de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016 wordt deze informatie genoegzaam bevestigd. Verzoeksters algemeen betoog dat zij niet kan terugkeren omdat haar veiligheid niet gegarandeerd is, is dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP